

פרד"ס כיבוד דוד

ע"ש דוד שלמה בן רינה ז"ל
ראש-הכולל הרב אורי פולק שליט"א

פרשת דברים – פשט – בן איש חי הקדמה לדברים

חודש זה נקרא אב שהוא עתיד להיות אב לכל חדשים מאחר שנעשו בו רבות רעות מוכרח שיהיו בו טובות מרובות יותר מכל חדשים ע"ד מש"ה שמחנו כימות עיניתנו, גם נ"ל נקרא אב שהוא יתוקן ויתגבר בזכות התורה כמ"ש רז"ל אל"ף בית אלף בינה ולכן שבטו יששכר, והנה נודע כי תוקף ימים רעים של חדש זה הוא בכניסתו בלבד שהם תשעה ימים שיש בהם ר"ו שעות (24 כפול 9 = 216) כמנין גבורה וכמנין אריה, לכן מזל חודש זה הוא אריה תוציא מהם ד' שעות שהוא שלישי אחרון של יום ט"ב שאז נולד המשיח מושיען של ישראל נשאר רי"ב שעות ונעשו רי"ב שעות אלו רעים לישראל בחרבן בשביל שבזו ת"ח כמ"ש רז"ל לא חרבה ירושלם אלא עד שביזו בה ת"ח, וידוע כי ת"ח של א"י נקרא רבי כמ"ש חז"ל כל רב מבבל וכל רבי מא"י, ומאחר שביזו את רבי לכך לקו ברי"ב שעות קשות אלו של תשעה ימים הנזכרים, והנה אנחנו בוטחים כי רי"ב שעות רעות אלו יתהפכו לעתיד לטובה שיהיו מספר אור"ה שעולה רי"ב ויתקיים בימים אלו ליהודים היתה אורה ושמחה וששון.

בקהלת י"א ומתוק האור וטוב לעיניים כי שני חדשים תמוז ואב הם כנגד ב' עיניים ימין ושמאל ועליהם כתיב עיני ירדה מים וכמ"ש רבינו ז"ל בשער הכוונות, וידוע כי החכמים מכונים בשם עיניים, לכך הקב"ה תבע עלבונם בימים אלו של תמוז ואב שהם בחינת עיניים, ולכך באיכה הקדים אות פה לאות עין על שבזו ת"ח שהם עינים, והתוקף של רעות הימים אללו היה ברי"ב שעות הנד' שהם כמנין האור ולז"א ומתוק האור שיתמתקו רי"ב שעות ויהיו אור, ובזה יהיה טוב לעינים הם תמוז ואב שהם בחינת עינים, וז"ש קול צופיך נשאו קול יחדיו ירננו, כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון, כי בתמוז ואב שהם עין ועין יראו בשוב ה' ציון :

ועוד נ"ל בס"ד הטעם שנקרא חודש זה אב כי הוא תלוי בתיקון ב' אותיות ו"ה של השם ואות אל"ף של כסא, כי כאשר יושלם תיקון שלהם שיהיה השם שלם והכסא שלם אז גם הוא יהיה לטובה לששון ולשמחה, כי לכן עתה בימי החרבן ארז"ל משנכנס אב ממעטין בשמחה להיות דהשם חסר ו"ה המורים על השמחה כמ"ש רז"ל בין וי לזה ניצול ריב"ז, ולכן נקרא אב רמז באותיות אב על אותיות השם וכסא, ובזה יובן אבן מאסו הבונים היתה לראש פינה, אב"ן ר"ת נכנס אב, הוא תשעה ימים הנכנסין בתחלה מאסו הבונים הם החכמים שנקראים בונים כמ"ש אל תקרי בניך אלא בוניך שגזרו בהם כמה דברים של צער ואבלות וכאשר נבאר, אך באמת היתה לראש פנה כי יהיה חודש זה אב לכל חדשים, ואל תחשוב שהמעלה שתהיה בו לעתיד תהיה ע"י בשר ודם שאין סופה להתקיים אלא מאת ה' היתה המעלה לחודש זה, והיא נפלאות בעינינו חלק התיבה לשתים וקרי בה ב' עינינו כלומר בשתי עינים של תמוז ושל אב, זה היום הידוע שהוא יום ט"ב שהיה קשה ביותר שבו נשרף ההיכל, עשה ה' לשון תיקון כמו וכן הבקר אשר עשה שהוא יתברך תקנו בידו ולא ע"י שליח, ולכן לעתיד נגילה ונשמחה בו בכפל המורה על הקיום :

ובזה יובן רמז הכתוב בשוב ה' את שיבת ציון וכו' אז ימלא שחוק פינו ולשונינו רנה, אז יאמרו בגוים הגדיל ה' לעשות עם אלה, הגדיל דייקא שנתגדל באותיות ו"ה ואנחנו משיבין כן האמת הגדיל ה' לעשות עמנו על כן היינו שמחים כיון שנשלמו ו"ה המורים על שמחה, והנה לעתה הזורעים בדמעה שבוכים בט"ב, ברנה יקצורו לעת"ל, הלך ילך ובכה עתה מביתו לבית הכנסת ומבית הכנסת לביתו בעבור החרבן, הנה הוא נושא משך הזרע כי בבכיה של ט"ב יתוקנו ניצוצות של קרי וכמ"ש הרב מל"ח ז"ל, בא יבא ברנה בוא בהפוך הוא אב, יבא ברנה לעתיד נושא אלומותיו כי רבות רעות נעשו בו ועתה לעת"ל יהיה נושא אלומותיו טובות מרובות :

למני השנת:

בברכת שבת שלום
הרב אורי פולק שליט"א

רמז - בעל הטורים

א. **ויברך** - ב' פעמים במסורה: ויברך אתכם כאשר דבר לכם. ואיך ויברך כל בשר שם קדשו (תהלים קמה, כא). כיון שיברך אתכם יברך כל בשר שם קדשו, שיאמרו ברוך שקיים הבטחתו:

ב. **ואשימם בראשיכם** - ואשמם כתיב חסר יו"ד לומר לך כי יו"ד פעמים הוזהרו על הדינים שבתורה. ד"א ואשמם חסר, לומר לך כי האשמ הוא בראשים בשביל שיש בידם למחות ואינם מוחין:

ג. **ואתן אותם ראשים** - אותם מלא וי"ו, לומר לך שהיה בהם שש מדות שמונה בפרק הנחנקין (סנהדרין פח, ב) איזהו בן העולם הבא כל מי שהוא שפל ברך ענותן שייף ועייל שייף ונפיק גריס באורייתא תדירא ולא מחזיק טיבותא לנפשיה. שרי אלפים ושרי מאות ושרי חמשים ושרי עשרות. ד' פעמים שרי כנגד ד' דגלים. ושוטרים לשבטיכם.

ד. **ואצוה** - רמז למקל ורצועה, שצוה אותם שיסבלו מן השוטרים שירדו אותם במקל ורצועה.

ה. **ואצוה את שפטיכם בעת ההיא** - כל דיין ודיין בדורו כמשה בדורו. וזהו את שפטיכם בעת ההיא שיהיו בו.

ו. **ואצוה את שפטיכם בעת- ר"ת ואשב**. לומר לך שצריך שישב הדיין.

ז. **ואצוה את שפטיכם בעת ההיא לאמר** (1046) - ס"ת בגימטריא תמתין בכל דיניך (1046) שצריך שיהיו מתונים בדין.

ח. **לא תכירו פנים במשפט** - תגין על פ"א לומר פתח פיך לאלם. כקטן כגדול תשמעון. פי' כקטן יהיה בעיניך, בעוד שעומדין לפניך יהיו בעיניך שניהם כרשעים וכשנפטרים מלפניך יהיו בעיניך שניהם כגדולים, פי' כצדיקים.

רמז - בין המצרים - רבנו בחיי

ותרא אותו כי טוב ותצפנהו שלשה ירחים

ואיתא בזוהר הקדוש ששלשה ירחים הם תמוז ואב וטבת. והנה פירוש הזוהר הוא נעלם ונסתר שצריך להבין מה הצפינה והיכן הטמינה, ולמה דוקא בג' חדשים אלו.

והנה כי עיקר העבודות להבורא ית"ש הוא התפלה כמאמר חז"ל איזה עבודה שהיא בלב זהו תפלה, וכמו שכתבתי על פסוק ראשית עריסותיכם יעוין שם. והנה עיקר התפלה הוא ג' ברכות ראשונות וג' אחרונות, כמו שדימו חז"ל שג' ראשונות הם כעבד שמסדר שבחו לפני רבו וג' אחרונות הם כעבד שמקבל פרס מרבו ונפטר והולך לו והאמצעיות אינם רק צלותא.

והנה בשאר כל ימות השנה החסדים מגולים על כנסת ישראל בלי שום קטרוג ואז התפללות של בני ישראל עולים בלי מסך המבדיל, אך בג' החדשים הנ"ל הם התעוררות הדינים וקטרוג ולזה צריך שיהיה הצנע לכת עם ה' שגם בתפלה צריך להתפלל באופן שהמקטרגים לא ידעו ולא יבינו. ואיתא בכונת האר"י ז"ל בתפלה שבין המצרים צריך לכוין בברכת אבות באותיות הקודמין לשם הוי"ה דהיינו טדה"ד ובברכה שניה צריך לכוין אותיות המאוחרין לשם הוי"ה דהיינו כוז"ו ובברכה ג' צריך לכוין אותיות הוי"ה בחילוף א"ת ב"ש דהיינו מנפץ.

והטעם בזה כמו שכתבתי שצריך שיתפלל בצניעות, וצריך להצניע השם הוי"ה ברוך הוא באופן שלא יבינו הסטרא אחרא היכן צפון, ובאמת הוא טמיר וטמון בשמות אלו, דהיינו אותיות הקודמין (טדהד) עולין כ"ב (22=9+4+5+4) שזה מורה על ט' מכילין דרחמי (כנגד ב' אותיות ראשונות מן), שהתפלל משה בפעם שני, וי"ג מכילין דרחמי שהם ב' אותיות אחרונות, שט' תיקוני דיקנא יונקים ומקבלים האורות מי"ג תיקוני דיקנא. ואותיות המאוחרין (כוזו) עולה ט"ל (6+7+6=20=39) ושני אותיות הראשונים הם כ"ו כמנין שם הוי"ה ושני אותיות אחרונים עולה י"ג כמנין י"ג מכילין דרחמי תיקוני דיקנא. והשם השלישי שהוא בחילוף א"ת ב"ש מצפץ עולה ש', ושי"ן מלא עולה שס"א עם הכולל (361) כמנין שלשה שמות הנ"ל, שהם טדהד-22 כוזו-39 מצפצ מלא-300 סה"כ 361=22+39+300.

וזה פירוש הפסוק ותרא אותו כי טוב ותצפנהו, כי משה עם טוב (362=345+17) עולה שס"ב כמנין ג' שמות הנ"ל עם הכולל. (טדהד-22 כוזו-39 מצפצ-300 עם הכולל 362=22+39+300+1) גם רמז שהצפינו לשם הוי"ה בשם טוב, כי הוי"ה במספר קטן עולה טו"ב וזה שם אהו"ה גושפנקא דחתים ביה שמיא וארעא. וזה הוא דוקא בג' חדשים הנ"ל כן נראה לי:

מה שאומרים הקדושי עליונים שבתות שבין המצרים גבוהים עד למאד, נראה לי מפני ששת ימי החול שבין המצרים הם נמוכים מאד והם בקטנות עד למאד. וידוע שבשבת קודש הוא עליות עולמות ויש עליה לכל ששת ימי החול, ממילא יובן ששבתות שבין המצרים הם גבוהים עד למאד לפי שיש עליה לכל הדברים שהיה בקטנות עד למאד ונתעלו עד למעלה למעלה, מה שאין כן בשבתות של כל ימי השנה שאין ששת ימי החול קטנים ונמוכים למאד ממילא אין עליה גדולה כשבתות שבין המצרים שנתעלו כל הדברים שהיו מטה מטה בעמקי התהום למעלה בקדושה:

אלה הדברים הלכה אדם מישראל מהו שיהא מותר לו לכתוב ספר תורה בכל לשון וכו' כך שנו חכמים אין בין ספרים לתפילין ומזוזות אלא שהספרים נכתבים בכל לשון. רבן גמליאל אומר אף הספרים לא התירו שיכתבו אלא יונית. ומה טעמו של ר"ג שאומר מותר לכתוב ספר תורה יונית. כך לימדו רבותינו אמר בר קפרא דכתיב (בראשית ט) יפת אלוקים ליפת וישכון באהלי שם שיהיו דבריו של שם נאמרין בלשונותיו של יפת לכך התירו שיכתבו בלשון יונית אמר הקב"ה ראה לשונה של תורה מה חביבה שמרפא את הלשון מנין שכן כתיב (משלי טו) מרפא לשון עץ חיים ואין עץ חיים אלא תורה שנא' (שם ג) עץ חיים היא למחזיקים בה. ולשונה של תורה מתיר את הלשון תדע לך לע"ל הקב"ה מעלה מג"ע אילנות משובחים. ומה הוא שבחן שהן מרפאין את הלשון שנא' (יחזקאל מז) ועל הנחל יעלה על שפתו מזה ומזה וגו'. מנין שהיא רפואה של לשון שנא' (שם) והיה פרוי למאכל ועליהו לתרופה. רבי יוחנן ורבי יהושע ב"ל חד אמר לתרפיון וח"א כל שהוא אלם ולועט הימנו לשונו מתרפא ומצחצחה מיד בדברי תורה שכך כתיב מזה ומזה ואין מזה ומזה אלא תורה שנאמר (שמות לב) מזה ומזה הם כתובים. ר"ל אמר מה לנו ללמוד ממקום אחר נלמוד ממקומו הרי משה עד שלא זכה לתורה כתיב בו (שם ד) לא איש דברים אנכי. כיון שזכה לתורה נתרפא לשונו והתחיל לדבר דברים מנין ממה שקרינו בענין אלה הדברים אשר דבר משה:

דרש - רבנו בחיי

מוכיח אדם אחרי חן ימצא ממחליק לשון (משלי כח, כג):

שלמה המלך ע"ה היה מוכיח לכל בני העולם והיה מזהיר לכל מי שראוי להוכיח שיוכיח אחריו וימלא מקומו, וממנו יראו וכן יעשו, ומפני שהנוכח נטה לתולדות האדמה כשעשה דבר שהוצרך לתוכחת, לכך אמר מוכיח אדם ולא אמר מוכיח איש: וידוע כי רוב התוכחות הוא להמון העם, והמון העם דעותיהם משתנות, ואילו היו דעותיהם מכוונות ושוות ומתאימות יחד היו נקראים יחידים לא המון, ולפי שדעותיהן משתנות וחלוקות זו מזו לכך אינן מקבלין תוכחת, כי הדבר האהוב לזה ישנא זה ומה שיערב לזה ינזק בו זה:

וכן אמרו ז"ל (ערכין טז ע"ב) אמר רבי טרפון תמה אני אם יש בדור מי שמקבל תוכחות, אומר לו טול קיסם מבין שניך יאמר לו טול קורה מבין עיניך, וכל אחד ואחד יאמר למוכיח טליתי טהורה משלך. ולכך אין המוכיח מקובל ומרוצה לכולם, כי קצת מהם ישנאוהו על שיודיע להם האמת במעשיהם, והמחליק להם לשון הוא המקובל והמרוצה אצלם ומוצא חן בעיניהם, וכמו שאמרו חז"ל (כתובות קה ע"ב) האי צורבא מרבנן דרחמי ליה בני מאתא משום דלא מוכח להו במילי דשמיא. ועל כן אמר שלמה ע"ה בכאן מוכיח אדם אחרי חן ימצא ממחליק לשון, יאמר, המוכיח הבא אחרי והאוחז דרכי כאשר ידבר המוכיח קשות אף על פי שאינו מוצא חן בעיני הנוכח ימצא חן בעיני ה' יתעלה כשיקבל התוכחת, כי דברי התוכחת כשהם קשים הם המביאין את האדם אל הצלחת הנפש שהוא מציאות החן בעיני ה' יתעלה כשיקבל התוכחת, ואם המוכיח יחליק לשון לנוכח ויודה על דבריו ומעשיו הרעים, הנה הוא מחזק את ידיו והנוכח אינו מוצא חן בזה כי יאבד את נפשו:

וכן מצינו בישראל שהיו נוכחים מפי משה רבינו ע"ה והיו מעלין חן לפני הקב"ה לרוב תוכחותיו של משה שהיה מוכיחם תמיד בדברים קשים, כמו שמצינו במי מריבת קדש שאמר להם שמעו נא המורים (במדבר כ, י), וכן בענין המן שאמר להם ונחנו מה כי תלינו עלינו (שמות טז, ז):

ובמדרש (דברים רבה כת"י פר' דברים) מוכיח אדם אחרי חן ימצא ממחליק לשון, מוכיח זה משה, אדם אלו ישראל, שנאמר (יחזקאל לד, לא) ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם, הוכיחן להביאם אחריו, לפיכך חן ימצא, שנאמר (שמות לג, יב) כי מצאת חן בעיני, ממחליק לשון זה בלעם, שהחליק בלשונו לישראל בברכות להם וגבה לבם ונפלו בשטים עשרים וארבעה אלף, ועל זה נאמר (משלי כז, ו) נאמנים פצעני אוהב ונעתרות נשיקות שונא, כי כל מה שהיו ישראל מרבים לחטוא היה משה מרבה להוכיחם ומתפלל עליהם עד שהיו מתרצין אצל הקב"ה והיו מוצאין חן בעיניו:

וכן מצינו עוד שהוכיחם בעבר הירדן ודיבר אתם קשות והיה מגלגל להם בתוך דבריו קצת עבירות שעשאו כבר, והיה מזכיר להם בשמם המקומות שחטאו בהם להקב"ה, והם ערבות מואב בשטים ובים סוף ובמדבר פארן ומעשה העגל וכיוצא בהן, וזהו שכתוב: (א) אלה הדברים אשר דיבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן במדבר בערבה מול סוף בין פארן ובין תופל ולבן וחצרות ודי זהב. במדבר, הוכיחן על מה שעשו במדבר שנאמר (תהלים עח, מ) כמה ימרוהו במדבר יעצבוהו בשימון. בערבה, פירש רש"י בשביל הערבה שחטאו בבעל פעור בשטים בערבות מואב. מול סוף, בשביל מה שאמרו בים סוף המבלי אין קברים במצרים (שמות יד, יא), וכן בנסעם מים סוף שנאמר (תהלים קו, ז) וימרו על ים בים סוף. בין פארן, על מה שעשו בפארן על ידי המרגלים. ובין תופל ולבן, הוכיחן על דברי תפלות שהוציאו על המן שהיה לבן שאמרו ונפשנו קצה בלחם הקלוקל (במדבר כא, ה). וחצרות, זהו מחלקותו של קרח ודבתה של מרים. ודי זהב, הוכיחן על העגל שעשו להם בשביל די זהב שהיה להם שנאמר (הושע ב, י) וכסף הרביתי להם וזהב עשו לבעל, עד כאן:

ובאלה הדברים רבה (כת"י פר' דברים) דרשו ודי זהב, מהו ודי זהב, אמרו יכול הוא לברוא עולם בששה ימים ולפרוש אותו לארבע רוחותיו וליתן לנו עשרת הדברות, זהו ודי זהב, עד כאן: הנה המלות הללו כולן תוכחותיו של משה בחטאות של ישראל כי אינם מקומות המדבר, כי כבר יצאו מן המדבר ונכנסו בערבות מואב, גם לא מצינו תופל ולבן ודי זהב בכלל המסעות, ואם כן הכל נאמר על עיני עבירות והכעסות שהכעיסוהו ישראל במדבר לשעבר, וזהו דעת אונקלוס שפירש ענין המלות כן, כי משה סתם דבריו ולכבודן של ישראל הזכירן ברמז:

יעמד מלאך ה' במשעול הכרמים גדר מזה וגדר מזה

הנה התורה הקדושה היא נצחית ללמד לדורות עולם, ומה זה בא הפסוק ללמדנו. ונראה הענין בשום לב על מה שנקראו הימים שבין שבעה עשר בתמוז לתשעה באב בין המצרים, וטעמא בעי ולא שמעתי הפירוש מימי ולא ראיתי בספרים פירושו. ונראה לומר דהנה כבר כתבנו למעלה שרשעים במעשיהם הרעים ממשיכים את ההנהגות העולם על פי הטבע שהוא גימטריא אלהיים והוא גבורות ודינים וגורמין חורבן העולם חלילה, אמנם הצדיקים במעשיהם הטובים ממשיכים את שמות הקדושים דהיינו היות הקדושים גדלות המוחין לתוך שם אלהיים וממתיקים הדינים.

והנה ידוע שבעתים הללו בין י"ז בתמוז לתשעה באב גברו הדינים והמקטרגים עד למאד עד שנחרב הבית המקדש. ואז בעת מעשה חרבן הבית נסתלקו היות למעלה למעלה, והיה הסתלקות היות רק באותו הרגע ואחר כך מיד חזרו לזרוח כבראשונה שלא להאחז חלילה שליטת החיצונים, ועל ידי זה היה קיום העולמות. והנה נמצא כתוב בספר הכונות להאר"י ז"ל שבימים האלה יש לכוין בג' הראשונות של השמונה עשרה בתפלה, בחתימה ראשונה יש לכוין האותיות שקודם להו"ה דהיינו שם טדה"ד, ובחתימה שניה של הש"ע יכוין האותיות שאחר שם הו"ה דהיינו שם כוז"ו עיין שם.

ונראה לי הענין כי הנה הדבר ידוע מדברי הקדושים העליונים ובספרים קדושים שבכל הזמנים חוזרין הדברים כמו שהיה בזמן הראשון, דהיינו בימי הפסח מתעוררים החסדים כמו שהיה בפסח מצרים וכן בשבועות וכדומה, וממילא בימים שבין י"ז בתמוז לתשעה באב מתעוררים הדינים ומקטרגים כמו שהיה בשעת חרבן ושריפת הבית. ולזאת נראה עצה היעוצה לעסוק בפשטות התורה בימים הללו ולא בנסתרות ומובן ממילא ליודע דעת. וגם כן יראה לאחוז במדות טובות ב"ג מדות, וזה לדעתי נרמז בדברי כונת האר"י ז"ל הנ"ל דהיינו לכוין שמות אלו בחתימת ג' ראשונות שם טדה"ד ושם כוז"ו, כי שם טדה"ד גימטריא כ"ב דהיינו שרומז לכ"ב אותיות התורה ללמוד בהתמדה בתורה הקדושה בימים אלו, ושם כוז"ו בגימטריא ה' אחד, דהיינו לייחד השמות ולאחוז ב"ג מדות כמו שאמרו חז"ל ויעשו לפני כסדר הזה וכו' כמבואר בדברינו למעלה בפרשת חקת. ובזה נבין מה שנקראו הימים ימי צרה שמי"ז בתמוז לתשעה באב בין המצרים, לפי שהשם הו"ה הוא בין שני שמות דהיינו השם טדה"ד לפניו כנ"ל והשם כוז"ו לאחריו כאמור.

וזהו בין המצרים בין הגבולים דהיינו השני שמות הנ"ל כדי שלא יאחזו בו החיצונים חלילה. וזהו רומז בפסוק שהתחלנו ויעמוד מלאך ה' במשעול הכרמים וגו', רצה לומר שעומד מלאך ה' היינו מלאך של רחמים, במשעול הכרמים היינו כרם ה' צבאות בית ישראל, גדר מזה וגדר מזה היינו מצד הזה לשם הו"ה הוא גדר וציון שלא יאחזו בו המקטרגים והדינים וכן מצד השני, שם טדה"ד מלפניו ושם כוז"ו מלאחריו שהוא נכתב גם כן על המזוזה לשמירה ובזה ישמרנו השם ויצילנו מכל רע ואך טוב לישראל והבן:

ואיתא בהאר"י הקדוש ז"ל שבימים אלו צריך לכוין בשני ברכות הראשונות שבתפלה בברכה הראשונה לכוין האותיות הקודמין של שם הו"ה דהיינו טדה"ד והאותיות שלאחריו דהיינו כוז"ו צריך לכוין בברכה שניה כמובא לעיל, והעיקר הוא כמאמרנו למעלה שלא בכונה לבד תליא מילתא רק בעובדא תליא לעסוק בתורה לשמה וממילא נתיחדו היחודים כראוי. וכשישראל עוסקים בתורה שבעל פה לשמה שאין אומות העולם יודעים מתורה שבעל פה, שעליהם נאמר כי היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים שאין להם תורה שבעל פה, אזי הן פועלים על ידי עוסקן בתורה שבעל פה שיתיחדו היחודים באופן שלא יבינו הסטרא אחרא ולא יכולה לקטרג, שישראל פועלים על ידי עוסקן בתורה שבעל פה שהיא כלולה גם כן מכ"ב אתון דאורייתא להמשיך הי"ג תיקונים והט' תיקונים שעולים כ"ב. והשם טדה"ד הנ"ל עולה גם כן כ"ב, והשם שלאחר אותיות השם הו"ה ב"ה הוא כוז"ו עולה ל"ט כמספר שם הו"ה וי"ג תיקונים, כי נפעל על ידי עוסקן בתורה שבעל פה שהשם הו"ה ב"ה מאיר בהשני שמות אלו דרך העלמה והסתר שלא יבינו הסטרא אחרא בכדי שלא יכולה לקטרג ועל ידי זה נמתקין הגבורות ונמשך רחמים על כנסת ישראל מהי"ג תיקוני דיקנא. וזהו שאמרו חז"ל בגמ' על תורה שבעל פה הדר קבלוה בימי אחשוורוש כי המן הרשע רצה להגביר כח הדינין לקטרג על ישראל לכן עמדו ישראל וקבלו על עצמם תורה שבעל פה, שעל ידי עסק התורה שבעל פה יכולין להמתיק הדינין וליחד שמות ההיות של רחמים דרך העלמה להמשיך חסדים על כנסת ישראל. וזהו שהצירוף של החודש תמוז הוא וכל זה איננו שו"ה ל"י לרמוז כמו שבימי מרדכי נמתקו הגבורות על ידי שקבלו עליהם לעסוק בתורה שבעל פה כן בימים האלו צריך לעסוק בתורה שבעל פה יותר מבשאר דברים.

והצירוף של חודש אב היא הסכת ושמע ישראל היום, כי על פסוק זה דרשו ז"ל הסכת עשו כתות כתות ועסקו בתורה, מפני שבימים אלו שהוא עת תגבורת הדינין צריכין ישראל לעסוק בתורה שבעל פה כדי להמתיק הגבורות בהעלם ולהמשיך הי"ג תיקונים וט' תיקונים, שעל ידי עסק התורה שבעל פה ממילא נתיחדו השני שמות טדה"ד כוז"ו. וזהו שאיתא בכונת האר"י ז"ל לכוין שני שמות אלו בשני ברכות הראשונות של תפלה כדי ששם הו"ה יאיר בתוכם דרך העלם כנ"ל, ועל ידי זה נמתקין הגבורות ונמשך רחמים וחסדים על כנסת ישראל: